

TRANH TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI

Biên soạn - vẽ tranh
Lê Minh Phương

Bộ quần áo mới CỦA HOÀNG ĐẾ

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

BỘ QUẦN ÁO MỚI CỦA HOÀNG ĐẾ

Xưa, có một vị hoàng đế rất thích những bộ quần áo mới. Ông quan tâm đến những bộ quần áo còn hơn cả quan tâm đến việc cai trị dân chúng, ông ra lệnh mỗi ngày phải may cho ông một bộ quần áo mới. Những người thiết kế quần áo không bao giờ đến gặp hoàng đế mà không mang theo những bộ quần áo lộng lẫy và đẹp đẽ.

Một lần, những người thiết kế không nghĩ ra được kiểu áo mới nên hoàng đế phải thông báo: “Ai may được bộ quần áo mới làm vừa lòng hoàng đế thì sẽ được trọng thưởng”. Bỗng một hôm có hai người thợ may đến gặp hoàng đế. Họ nói rằng: “Chúng thần có một loại vải thần mà chỉ có những người thông minh mới nhìn thấy được”.

Nghe nói vậy, Hoàng đế rất thích thú. Ông cho rằng nếu ông mặc bộ quần áo này vào thì ông có thể biết được trong số quan lại của mình, ai ngu dốt, ai thông minh. Vì vậy, hoàng đế ban thưởng cho hai người thợ may nhiều vàng bạc và ra lệnh cho họ may ngay lập tức. Hai người thợ may ngày nào cũng chăm chỉ dệt vải đến tận khuya.

Hoàng đế hàng ngày chỉ sốt ruột nghĩ đến bộ quần áo thần kì của hai người thợ may. Rồi, hoàng đế muốn đến xem tiến độ của công việc nhưng lại nghĩ: “nhỡ ta nhìn không thấy gì thì chẳng hóa ra ta là một kẻ ngu dốt ư?” nên ông cử tể tướng - một người ông rất tin tưởng đến quan sát. Khi đến nơi, tể tướng không thấy một tí vải nào cả. Ông ngạc nhiên: “Chẳng lẽ mình là người ngu dốt sao?” Nhưng không muốn mọi người cười chê, ông đành làm ra vẻ như đã nhìn thấy rõ chất vải nên gượng khen ngợi rồi về tâu với hoàng đế là vải rất đẹp.

Một vài ngày sau, hoàng đế không kiên nhẫn được nữa, lại cử một vị tướng quân rất mực trung thực đến xem xét và ông này cũng không thấy gì trên khung cửi cả. Tướng quân rất lo lắng, cho rằng mình là người ngu dốt nên ông khen lầy khen để là vải đẹp, hiếm có. Ông phân vân không biết nói gì với hoàng đế.

Sau khi nghĩ thấu đáo, tướng quân quyết định nói dối. Ông nói với hoàng đế: “Loại vải này rất đẹp, có nhiều họa tiết sắc sỡ, bệ hạ không cần phải lo lắng đâu ạ”. Hoàng đế rất hài lòng và phán: “Nhìn được tấm vải đó, khanh là người thông minh đấy”. Viên quan toát mồ hôi cảm ơn.

Nghe tin về loại vải kỳ lạ này, tất cả các nước láng giềng đều gửi người sang xem, nhưng chẳng có ai nhìn thấy cả. Vẫn không có ai muốn tự nhận mình là ngu dốt thế nên tất cả đều đồng thanh nói dối hoàng đế và khen vải đẹp.

Tất cả mọi người đều tấm tắc khen loại vải này nên hoàng đế cũng muốn tận mắt chứng kiến tấm vải thần kì đó. Nên, ông quyết định đến chỗ của hai người thợ may làm việc. Hoàng đế ra lệnh cho hai người thợ may phải chuẩn bị thật chu đáo cho việc tiếp đón. Hai người thợ may tỏ vẻ vui mừng chuẩn bị.

Khi hoàng đế và các quan đến, hai người thợ may ra tiếp đón ông. Nhìn thấy trên khung cử trông trơn không có gì, hoàng đế cảm thấy buồn rầu. Ông nghĩ: “Ta không nhìn thấy mà quần thần lại đều nhìn thấy. Chẳng lẽ ta là hoàng đế lại ngu dốt hơn người mình cai trị ư?”. Rất thất vọng, ông giả vờ là mình nhìn thấy tám vải và khen lấy khen để tám vải đẹp hiếm có.

Các quan tranh nhau phụ họa: “Tâu bệ hạ, đúng là tấm vải này đẹp chưa từng thấy” dù rằng họ cũng chẳng nhìn thấy gì.

Hoàng đế hỏi: “Bao giờ thì bộ quần áo mới làm xong?”. Hai người thợ may nói: “Sáng sớm mai, thưa bệ hạ”. Câu trả lời của họ làm cho hoàng đế rất hài lòng và ra lệnh thưởng cho hai người thợ may.

Sáng hôm sau, hai người thợ may mời hoàng đế đến thử bộ quần áo mới. Hoàng đế tỏ vẻ rất vui mừng hy vọng là may xong thì mình sẽ nhìn thấy. Sau khi đến nơi, hai người thợ may giả vờ lấy bộ quần áo ra. Họ yêu cầu nhà vua cởi quần áo đang mặc ra để thử bộ quần áo mới.

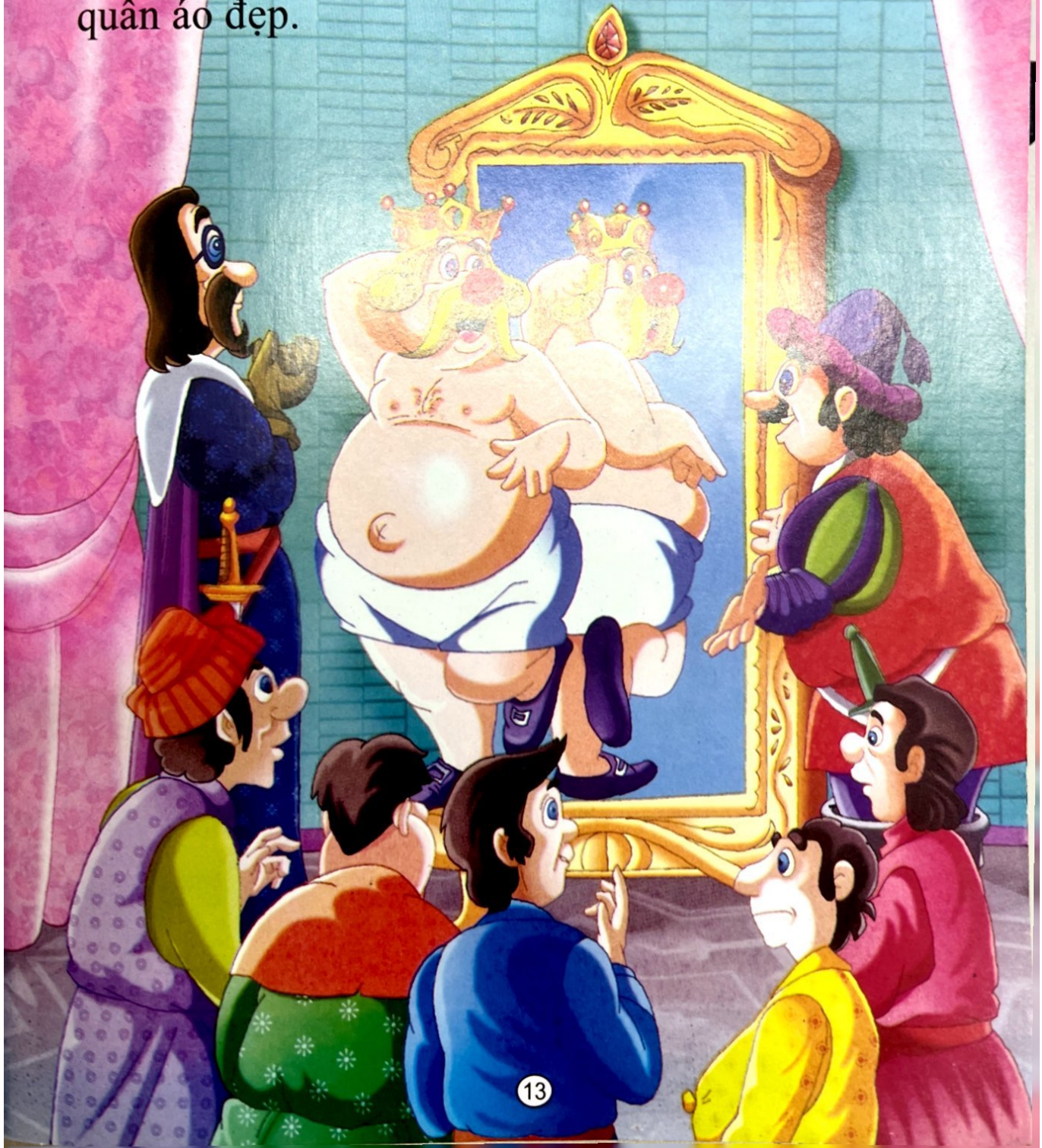

Khi nhà vua cởi hết quần áo ra, chỉ chừa lại cái quần lót, hai người thợ may cười thầm trong bụng và giả vờ tán tụng là bộ quần áo rất đẹp, rất hợp với nhà vua. Sau đó, họ giả vờ tư thế mặc quần áo cho hoàng đế.

Họ đưa nhà vua đến trước gương. Hoàng đế dù không nhìn thấy gì nhưng cũng khen bộ quần áo đẹp lắm, lại nhẹ nữa, nhẹ như không mang gì cả và rất mát.

Lúc này, tể tướng cũng đến nơi. Ông ngạc nhiên khi thấy hoàng đế đang mặc mỗi quần lót nhưng không dám để lộ ra, mà cùng cả triều đình đua nhau tán tụng quần áo đẹp.

Sau đó, hoàng đế ra lệnh đi diễu hành xuyên qua chợ để cho thần dân trong vương quốc được chiêm ngưỡng. Theo sau ông là tất cả quần thần.

Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy hoàng đế mặc mỗi quần lót. Dù vậy, cũng không ai dám lên tiếng, vì sợ bị chê là ngu dốt.

Đột nhiên, một cậu bé chạy ra và nói: “Thật là xấu hổ! Nhà vua đang không mặc quần áo”, mãi lúc này thần dân hai bên đường không nhận được, cười ồ lên. Giờ hoàng đế đã biết là cậu bé nói đúng và hiểu rằng mình và cả triều đình đã bị lừa, nhưng ông chả làm được gì cả. Ông đành phải quay về lâu đài.

Hoàng đế ra lệnh cho gọi ngay hai người thợ may nhưng được tâu rằng họ đã bỏ trốn. Nhìn thấy hoàng đế như vậy, họ rất vui vì đã dạy cho hoàng đế một bài học. Hoàng đế ban thưởng cho cậu bé và từ đó không còn nghĩ tới chuyện quần áo mới nữa mà tập trung chăm lo cho thần dân.

